

1910-01-30

AFSENDER

Louis Glass

MODTAGER

Jens Ferdinand Willumsen

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Sprog:
Dansk

Arkivplacering:
J.F. Willumsens Museum
Arkivkasse: A/I/4 - FG

DOKUMENTINDHOLD

Afventer resumé

TRANSSKRIFTION

30 Januar 10

Kære Willumsen!

Det har glædet mig at De tog ind til Koncærten, - men hvorledes kom De dog hjem?

Jeg vilde gerne endnu en Gang kunde blive så ung som jeg var det, da jeg skrev Kvintetten, og dog er det netop så besynderligt, at jeg dengang var mere syg end jeg før eller senere har været det.

Min Arm hang som en død Lap og jeg kunde ikke anslå en eneste Tone uden Smerte.

Hvorledes går det til at den Sunde kan sidde hen uden Tanker og uden Lyst til at tage fat, medens den Syge sitre af Livslyst og Længsel? Jeg var så vist på at jeg dengang ikke havde lang Tid til at leve i - jeg måtte skynde mig, jeg havde travlt.

Og endelig har De Ret, thi bestandig og altid var det de blege Længsels Kunst der fandt villigt Øre og Tiltro og under tusind forskellige Former søgte man at pille Fjedrene af mig. Mine Vinger. Man indgød mig Tillid, fik mig til at blive åbenhjertig og - bedrog mig -

og hver Gang kostede det en håndfuld Fjeder.

Nu sidder jeg tilbage med Stumperne, og føler ingen Sorg over det - slet ingen, men i Hemmelighed pønser jeg på om de ikke skulde kunde vokse ud igen, for der kan påkomme mig en Lyst til at sige de Godtfolk noget, der kan ruske dem op af deres Sløvhed og Indolents.

Det er egentlig pudsigt at jeg endnu kan rumme en så naiv Tillid og Tro, thi af alle Egenskaber er dog Dumheden den mest uovervindelige Modstander.

Imidlertid Tak for Brevet.

Ja! Butikken - i dette Tilfælde "Spillebullen" - må passes. Men - om man tog under alvorlig Overvejelse at sé hinanden i en ikke altfor fjern Fremtid, var det måske en ikke helt uigennemførlig Sag. - Det er jo mig der endnu fremdeles har Udspillet.

(Mange Hilsener til Dem og "Damser")

Deres

Louis Glass.

30 Januar 18

Kor Willumsen!

Det har flødet mig at De
top ind til Koncerten —
Men hvorledes kom De dog
hjem?

Jeg vilde gerne endnu
en Gang kunne blive så ung som
i var det, da jeg skrev Kvintetten
og dog er det netop så besynderligt,
at jeg dengang var mere dyb end
jeg for eller senere har været det.
Min Arm hang som en død Lap
og jeg kunde ikke anlægge en eneste
Tone uden Smerte.

Svooledes går det til at den
Sunde kan odder den uden tanker
og uden lyst til at tage fat,
medens den lyge ~~sitter~~ afbrødslyst
og kængsel. Jeg var da vist paa
at jeg dengang ikke havde lang
tid til at leve i — jeg måtte
skyns mig, jeg havde travlt.

Spentely har Du Ret, mi
bestandig og altid var det de
blege kængsels Kunst der fandt
villigt fre og viltro af under
tuant forskellige former og
man ad pille gedorne af mig
mine Vinger. Man indfald mig
tillid, skam til at blive alen-
kædet og — bedrog mig —

og hver Gang kostede det en
Månfjælt Fjeder.

Nu drøder jeg tilbage
med Børnene, og føler ingen
Sorg over det — det ingen, men
i Demmelighed tænker jeg på
om de ikke skuld kunne vokse
ind igen, for der kan påkomme
mig en Lyst til at øge de Gode,
føle noget, der kan riste dem
op af deres Svøbet. og Indsætt.

Det er givet og pådøjet at jeg
endnu kan räume en så nær
Tillid og Tro, end af alle Egen-
skaber er det Dindretten den
mest uovervindelige Modstander.

Undersat Tap for Broet.
Ja! Bøtken — i det Tilfælde
"Spillebølen" — må passes.
(Men — om man tap under a dør)
Overvejelse at de hinanden i
en Døe alder fjernt fra hinanden,
var det måske en Døe helt ingen
nærførelse sag. — Det er jo en
der end i fjernt har udspillet.
(Mange vil sene til Dem og
"Dances"

Dores
Olis Glass